

Sygn. akt I C 1015/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Korzonek

Protokolant: sekretarz Krzysztof Pawera

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 roku w Raciborzu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Funduszu (...) w W.

przeciwko: R. H.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Funduszu (...) w W. na rzecz pozwanego R. H. kwotę 197,00 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1015/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 6 sierpnia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. H. kwoty 954,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że nabył od (...)Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 grudnia 2014 roku wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 4 września 2013 roku. Powód poinformował pozwanego o zmianie wierzyciel i wezwał do zapłaty. Nadto podał, że dochodzona wierzytelność jest bezsporna, albowiem pozwany nie kwestionował otrzymanych za świadczone usługi telekomunikacyjne faktur, w postępowaniu reklamacyjnym reklamacje pozwanego nie zostały uwzględnione przez operatora. Zgodnie bowiem z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne pozwany nie jest obecnie uprawniony do kwestionowania wysokości faktur wystawionych przez operatora.

W dniu 27 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany skutecznie wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kwoty 197 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podał,

że pozwany jest osobą częściowo ubezwłasnowolnioną, choruje na schizofrenię paranoidalną, nie posiada komputera, nie potrafi się nim posługiwać i jest wykorzystywany przez osoby trzecie do zaciągania pożyczek internetowych na swoje nazwisko. Dodatkowo wskazał, że powód nie przedłożył oryginału umowy, z której wywiódł swoje roszczenie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 1 października 2015 roku sprawę przekazano do rozpoznania tut. Sądowi jako właściwemu miejscowo.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o zasądzenie kwoty wskazanej w pozwie wraz z odsetkami, a także wniósł o zwrot kosztów procesu według załączonego spisu kosztów. Nadto podał, że zgodnie z art. 20 k.c. osoba ubezwłasnowolniona częściowo może zawierać umowy telekomunikacyjne, ponieważ są to umowy powszechnie zawierane, pozwany zawierając przedmiotową umowę przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i na tej podstawie nie sposób uznać, że nie potrafi pokierować swoim postępowaniem. W ocenie powoda pozwany nie wykazał, że w chwili zawierania umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Powód wskazał również, że domaganie się przez pozwanego oryginału umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest niezasadne, biorąc pod uwagę treść art. 129 § 4 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że w chwili zawierania umowy pozwany miał wyłączoną świadomość, nadto podniósł, że powódka nie wykazała wysokości roszczenia i zakwestionował wysokość roszczenia. Ponadto oświadczył, że pozwany nie otrzymał żadnych faktur, telefonu, jak również nie otrzymał wezwania do zapłaty od poprzedniego wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 września 2013 roku R. H. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy.

Dowód:

Okoliczność przyznana potwierdzona umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z regulaminem k. 41-50

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 grudnia 2014 roku (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zbyła wierzytelność z tytułu wyżej opisanej umowy na rzecz (...) Funduszu (...) w W..

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 25-38

W dniu 29 stycznia 2015 roku (...) Fundusz (...) w W. sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz wezwaniem do zapłaty dla R. H. na łączną kwotę 922,73 zł, w tym: 809 zł – należności z tytułu niezapłaconych faktur, 113,73 zł – odsetki naliczone do dnia 5 lutego 2015 roku. Wezwanie wysłano w dniu 30 stycznia 2015 roku. Na dzień 5.08.2015 roku sporządzono zestawienie odsetek.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 39,

- zestawienie listów poleconych k. 40,

-wyliczenie odsetek, k. 51.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zaofiarowanych przez strony, które nie budziły wiarygodności Sądu co do formy i treści oraz nie zostały zakwestionowane przez strony. Część stanu faktycznego pozostawała w sprawie bezsporna, a zatem nie wymagała dowodu (art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c.).

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii sądowno psychiatrycznej w aktach Sądu Okręgowego w Rybniku, sygnatura akt II Ns 202/13, postanowienia w aktach II Ns 202/13 z dnia 13 czerwca 2014 roku, albowiem powód nie udowodnił wysokości dochodzonego pozwem roszczenia (o czym będzie mowa niżej), tak zatem przeprowadzanie powyższego dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a ponadto okoliczność, że pozwany jest osobą częściowo ubezwłasnowolnioną została niezaprzeczona przez pełnomocnika powoda w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, tak zatem jako bezsporna nie wymagała dowodu.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. S. oraz przesłuchania pozwanego R. H., jako zbędny wobec zakwestionowania wysokości roszczenia oraz wobec nieudowodnienia roszczenia co do wysokości (o czym będzie mowa poniżej).

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Dochodząc do powyższej konstatacji Sąd Rejonowy kierował się następującą wykładnią przepisów prawa.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Sąd oddalił powództwo, ponieważ powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie dołączył żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że żądanie zapłaty powodowi kwoty 954,82 zł jest uzasadnione. Powód nie udowodnił wysokości wierzytelności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy (...)Spółką

z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a pozwanym, z której to wywodził roszczenie o zapłatę. Zgodnie z art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia wysokości wierzytelności obciążał powoda jako stronę wywodzącą z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne. Powód dołączył do pozwu jedynie poświadczone

za zgodność przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika kopie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z regulaminem i umowę przelewu wierzytelności. Powód nie dołączył do pozwu faktur, z których wynikałaby kwota zaległości pozwanego, na podstawie których Sąd mógłby zweryfikować wysokość roszczenia głównego, ale również wysokości skapitalizowanych odsetek, bowiem byłoby możliwe ustalenie od jakich kwot za jaki okres powód obliczył odsetki. Ponadto powód nie wykazał zwrotnym potwierdzeniem odbioru pozwanego, aby pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty, jak również aby otrzymywał faktury. Wobec zaprzeczenia pozwanego tym faktom, okoliczności te wymagały udowodnienia, na co powód nie przedłożył żadnego materiału dowodowego. Nie jest dowodem wysokości roszczenia zestawienie wyliczenia odsetek, nie sposób bowiem uznać na tej podstawie do zapłaty jakich kwot pozwany był zobowiązany i na jakie kwoty powstało zadłużenie

Pozwany zakwestionował wysokość żądania pozwu, domagając się oddalenia powództwa w całości. Wobec nieprzedstawienia jakiegokolwiek dowodu wysokości wierzytelności, z której powód wywodził roszczenie, a także wobec zakwestionowania wysokości roszczenia przez pozwanego, żądanie pozwu należało uznać gołosłownym i niewykazanim.

Mając na uwadze wszystkie powyższe argumenty Sąd oddalił powództwo.

Orzeczenie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu uzasadniał art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie

wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie niezbędne koszty procesu pozwanego R. H. wyniosły

197 zł. Na powyższe składają się: wynagrodzenie pełnomocnika – 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat

za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. nr 163, poz. 1349]) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.